

Attila! Attila!

Kertész vagyok. Fát növelek.
Akármikor kelek, kelek.
Nem törődöm. Semmi más nincs,
csak a véletlen kinőtt kincs.

Minden véletlen virág van.
A többi szenny, világárban.
Nem a csalán: az virágom.
Csípős igaz, mint világom.

Én bort iszok, te pipázol.
A kertünkre te vigyázol.
Nem is érhet veszedelem,
míg csalánod elültetem.

Kell ez neked? De kell nekem!
Kell nyugaton, kell keleten.
Mert már elpusztul a virág.
Leszünk a sírjára világ.

Petőcz András

Átutazó

Kosztolányinak [is]

Mozdul, aki mozdul.
A folytonos mozdulatlan.

Lehajtja fejét – bűnös.
Bűnös – megadja magát.

Nincs semmi félelem!

Nincsen kiabálás ott,
ami mostanság *körül*.

Nem kiabál, mert nem.
Agresszív üresség, mindenfelé.

Majdan, majdan!, ha akarod.

Visszatér, aki visszatér,
nem mondhatod, hogy.

Mégsem úgy, amiként.
Minden mindig más.

Tudható, és tudjuk is.

Figyelmez és vár, örökké így.
Újból és újból: várakozik.

De fent, a magasban!
Vendége lehet – valakinek.

Itt is, ott is – átutazó.

A konyhából a nappaliba

Kimegyek a konyhába, be-
mozgom a lakásom mind
a hatvan négyzetméterét.

Aztán vissza a nappaliba.
Kávét a kézben, olyan, mint
amikor valaki valamit.

Lehetne kiabálni is! Hogy
semmi se jó, hogy szétesik
az, ami valaha, ami sohase.

Nem tudom, mi ez itt, *körül*.
Nincsen levegő, mondom, és
csak tátogok, tátogok egyre.

Nincsen itt, ebben a lakásban
semmi levegő, suttogja valaki,
aki már évek óta sehol, sehol.

Harapnám az ürességet, de az
üres, levegő nélküli semmibe
beleharapni sem érdemes.

Valahogy minden

Valahogy minden annyira,
amennyire,
és nem tudom megmondani,
miért.

Másképpen vannak a dolgok,
másképpen,
nincsenek úgy, ahogyan régen,
nincsenek.

*Deszkaföldes-álsruhásan, írod,
és úgy hiszem,
tévedsz, valójában üres az ott,
ahol.*

A deszkaföld felül van, ma már
tudom,
itt, a magasban, felül, ahol nincs
levegő.

Valahogy annyira minden!,
végérvényesen,
és nem lehet megmondani,
miért is így.

Ayhan Gökhan

Önbizalmad tizenkilenc sora

az összes használt mondat rejtekéből előmásson,
érintést megtámasztott tenyerek,
kiátkozott növényeink, a húsevők
szára int, hogy igen, mehet,
megérkezést visszatartott szomjasabb türelem,
szomjas erdő vándorol a közelünkben,
az összes használt mondat
beszélgetéseink teremtéshosszain sétáljon át,
ismerősségig széthordja